

да в Мадагаскар, гдето бива избран Крал от туземците и в 1786 година бил убит по подстрекателство на французите; според друи разкази, той се хвърлил в кратера на вулкана. В 1840 г. Словацки се среща с Мицкевича. Тогава създава тая знаменита имировизация, след което двамата поети се обикват като братя; ала скоро техните другари създали раздори по между им. През това време започва сждбоносното влияние на товянизма върху Словацки, който в кжсо време сжвсем му се подчинява.

У Словацки критическото и философско разбиране всякога е било под влиянието на чувството и фантазията. Това еособено наличава в неговото творение „Цар-дух“ (1847 г.)

Словацки почва да вярва в възможността за непосредственото общение с Бога, тогаз когато по-рано, като художник, е бил атеист. Сега, според неговото разбиране, сжнародниците му са длжжни да се обновят духовно, като се започне с отделните единици. При това той вярва в спиртизма и преселение на душата. По-после в това разбиране се увлича и хжрватина Преродович. „Цар-дух“ (I рапсодия) е трудно разбираема за чужденеца. Това е едно оригинално творение, което нема равно на себе си. Страшния, бродящ в кжрви, Попел, унищожава всичко наоколо и богохулно извиква на борба самото Божество. Ала „Цар-дух“, властвува над сждбата; появява се комета и възвестява гибел на тиранина.

Дружбата между Красински и Словацки след 1843 г. отслабва и в края на краищата мйнава в вражда. Като привжрженик на Товянски — Словацки става благ в личните си отношения с другите. Той умира в 1849 г. в Париж. Приживе той е неоценен и неразбран. Ала в последно време младото поколение вижда в него своят идеал, считайки го за предтеча на модернистите. В научните кръгове по-настоящем се водят горещи спорове относно неговото значение. На полския народ Словацки е по-малко близък от колкото Мицкевич, както по сжджржание на произведенията си, така и по мистицизма и отвлечените идеи. Мицкевич е поляк и като художник, когато Словацки е космополит-романтик, спиритуалист който владее власта на свржхчувственното; при все това, той е силен индивидуалист и велик художник. Словацки е изнесал много женски типове, които по-рано са се таили в забвение.

Граф Сигмунд Красински (1812-1859) е аристократ. Той е аристократ по рождение и по дух; в живота си той е симпатичен и твърде нещастен човек, а в литературата-философ. Неговото убеждение напълно е изразено, когато е писал, че героизма трябва да се дйри не у иравниците, тжрговците и занаятчиите, а у дворяните и простия народ. От него води началото си известния девиз: „С